«El canvi sobre el canvi vol dir imprimir un nou estil i un impuls democràtic»

«El Partit Socialista és de centre-esquerra i haurem de fer acords amb grups de centre i d'esquerra»

«El pitjor que podria passar a Catalunya és tancar-se en si mateixa; seria una mena de catàstrofe»

Jordi Solé Tura

Ministre en funcions de Cultura en el Govern de l'Estat

«El federalisme és el sistema ideal per a Catalunya»

JORDI XARGAYÓ
Barcelona

TAVI NONÓ

Jordi Solé Tura, ministre en funcions de Cultura, en un moment de l'entrevista.

Jordi Solé Tura, 62 anys, ministre de Cultura del Govern espanyol des del març del 1991. Amb una dilatada trajectòria política ja va ser escollit diputat a les primeres eleccions democràtiques i va ser un dels pares de l'actual Constitució espanyola. Solé Tura, en aquesta entrevista que ha concedit al Diari de Girona, parla de les recents eleccions generals, del federalisme com a model polític per a l'Estat espanyol i de dos temes relatius al seu departament amb incidència directa a les comarques gironines: el Museu Mallol i el Museu Dalí.

– El canvi sobre el canvi significa modificar moltes coses?

– Moltes, moltes, no. Significa, d'una banda, continuar el canvi que s'ha fet en aquest país i, per altra banda, imprimir un nou estil i un impuls democràtic. Intentar resoldre alguns problemes que potser s'han anat creant amb el pas dels anys; per exemple, en el funcionament de les institucions, en el disseny autonòmic, i aquestes coses que són molt importants.

– Amb 159 diputats es pot governar en solitari?

–Permeten no haver de fer una coalició formal. Obligarà a buscar el consens dels altres grups, no diré per a tot, però sí per a una gran part de les mesures que es prenguin. Però això, d'altra banda, no ens és cap novetat perquè, en aquests anys que el Partit Socialista tenia majoria absoluta, més del 90 per cent de les coses que es varen aprovar en el Congrés dels Diputats i en el Senat es van fer buscant l'acord d'algun altre grup, o d'altres grups.

– Això, més aviat ha succeït a l'última legislatura...

– Sobretot a l'última, però també en les altres. Les coses que es varen aprovar només amb els vots del partit socialista es podrien comptar amb els dits d'una mà.

– I ara, els acords cap a quina direcció poden anar?

– No sé si es podrà parlar d'uns acords estables. Jo crec que la línia que representa el Partit Socialista és la de centre-esquerra. Per tant, haurem de fer acords bàsicament amb grups de centre i amb grups d'esquerra

– CiU i Izquierda Unida han deixat anar que si s'estableixen acords han de ser de tota la legislatura...

– Fins ara, Izquierda Unida em sembla que no té claredat sobre el que vol fer, perquè hi ha una profunda discussió interna, una divisió interior, sobre la relació a establir. En el cas de Convergència, jo he sentit unes declaracions del seu president, Jordi Pujol, en les quals diu que res d'acord estable, que prefereixen anar cas per cas o veure quines coses concretes es poden fer. I crec que aquesta ha estat una de les disputes internes a Convergència, que no s'han resolt.

«És evident que el que predominarà entre el Partit Socialista i el PP serà la confrontació»

– Esmentava abans que el seu partit és de centre-esquerra i que per aquesta direcció haurien d'anar els acords. CiU no és pas un partit de centre-esquerra...

– Bé, en el panorama polític espanyol és pot considerar un partit de centre; potser un partit de centre cap a la dreta amb barreges molt diferents. No és una coalició que sigui totalment uniforme, ni de bon tros.

– S'entreveu alguna lluita dels anomenats sectors renovador i guerrista en el PSOE?

– Alguns diaris han començat a parlar d'aquestes coses, però jo no crec que es corresponguin amb la realitat. Avui mateix estava llegint premsa estrangera i quan tots es pregunten què ha passat a Espanya perquè s'hagi produït aquesta nova victòria del Partit Socialista, que contrasta amb el que ha passat a altres països, per exemple França, un dels trets que tots ells subrallaven és que el Partit Socialista, a Espanya és un partit molt unit. Això crec que és el que passa. Tenim una gran figura, que és Felipe González i això també és un factor d'unitat. No veig la perspectiva de cap divisió interna.

– S'obre una etapa diferent en la vida política espanyola?

– Sense cap mena de dubte. No és el mateix en un país que té tres governs seguits de majoria absoluta, sense alternança possible, amb un país en què en aquest moment no hi ha majoria absoluta i amb una dreta que ha avançat substancialment i que pot aparèixer, ara no, però d'aquí a un temps, com una alternativa. Per tant, és un factor que ens obliga a tots a fer política potser no exactament de la manera com es feia. Un dels defectes grossos que hem tingut en el període anterior és que, en la mesura que no hi havia alternativa i que el Partit Socialista es va trobar amb tot el que significava tota la càrrega del Govern, el es va dedicar durant deu anys a escurçar les distàncies que ens separaven dels països del nostre entorn europeu. En deu anys s'ha intentat fer allò que altres països han trigat cinquanta o seixanta anys a fer. I això, per una banda, ha creat aquests canvis enormes al país i, per altra banda, també ha generat un cert estil, perquè una mica hi havia la consciència que només fent-ho ja s'entendria i que no calia explicar-ho gaire, perquè ja es feia allò que calia. Crec que també serà un dels canvis que s'hauran de fer.

«La política nacionalista explota problemes del passat que avui ja no són exactament iguals»

– Es pot obrir, fins i tot, una col.laboració més intensa entre el PSOE i el PP?

– Això no ho crec gaire. Amb algunes coses hi haurà de ser, per exemple en política internacional. No crec que es puguin fer polítiques internacionals molt diferents, tot i que en la campanya electoral ens hem queixat d'alguns gestos, diríem poc madurs, del PP que ens han perjudicat molt.

– La famosa paraula de pidolaire a la cimera d'Edimburg...

– Sí, això i d'altres coses. I ens han perjudicat molt, no al Govern socialista, sinó al país. Suposo que això és qüestió d'immaduresa i que anirant madurant. Després m'imagino que en altres coses no es poden fer grans polítiques diferents, però és evident que el que predominarà entre el partit socialista i el PP serà la confrontació.

– Vostès, el PSC, han promogut el federalisme com a model polític per a l'Estat espanyol. Si no s'ha impulsat prou durant el període de majoria absoluta,

(Continua a la pàgina següent)

CULTURA ESPECTACLES

44 **SOLÉ TURA** Entrevista amb el ministre en funcions de Cultura

46 **DAGOLL DAGOM** Joan Lluís Bozzo parla de la nova producció tetral, «Historietes».

«Tot recordant Joan Miró» és el títol de l'exposició de gravats i fotografies del pintor preses per Francesc Català Roca que el Museu de l'Empordà de Figueres clou avui amb gran èxit, després d'haver rebut la visita de prop de 3.000 persones. Català Roca va ser ahir a Figueres per acomiadar la mostra, juntament amb Tristan Barberà, al taller del qual Miró va treballar en una etapa marcada pel figurativisme.

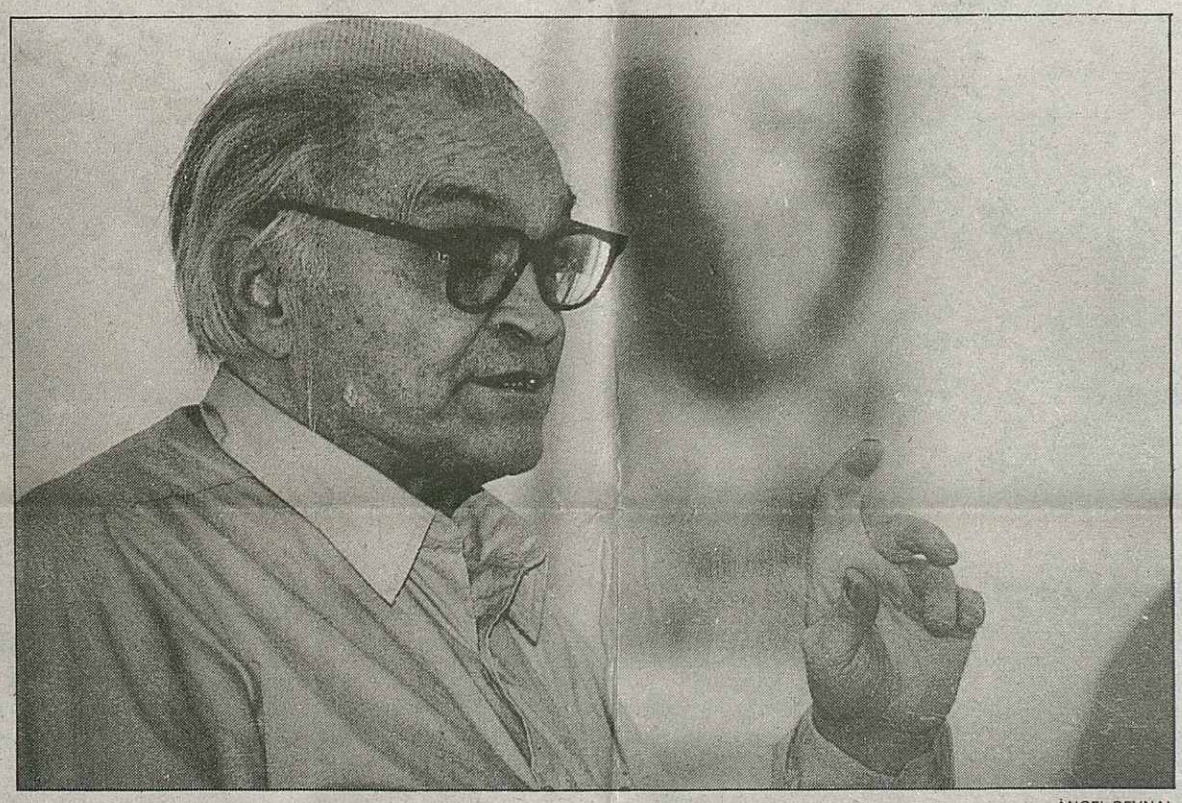
Català Roca assegura a Figueres que «Miró serà el pintor del segle XXI»

El fotògraf i Tristan Barbarà van acomiadar ahir la mostra del Museu de l'Empordà

MAGDA PUJOL
Figueres

L'any 1979, quan tenia 86 anys, Joan Miró va realitzar més de cent gravats al taller de Tristan Barberà, acompanyat constantment del seu fotògraf, Francesc Català Roca, i del seu més estret col.laborador literari, l'esciptor Lluís Permanyer. Miró es trobava aleshores immers en l'última etapa creativa de la seva vida, amb un surrealisme abstracte que tendia cap a un nou figurativisme, que no va poder culminar. Una mostra d'aquesta època són els gravats sorgits del taller de Tristan Barberà i les fotografies de Català Roca que immortalitzen aquesta darrera etapa del pintor.

La mostra, que s'ha pogut veure des de principis de maig a Figueres, és el resultat de l'aportació fotogràfica de Català Roca, els gravats de Barberà i el text que omple el catàleg escrit per Lluís Permanyer. Aquest esdeveniment ha estat acceptat de manera excepcional a Figueres, on prop de 3.000 persones han passat pel Museu de l'Empordà, abans que l'exposició viatgi cap al museu de Ceret, on ha estat reclamada insistentment.

ÀNGEL REYNAL

El fotògraf Francesc Català Roca va recordar ahir la seva amistat amb Joan Miró al Museu de l'Empordà.

L'avantguardisme mironià

«Encara han de passar molts anys perquè la pintura de Miró s'entengui bé», assegura Tristan Barberà, que ahir va ser a Figueres, juntament amb Català Roca, per acomidar l'exposició. L'avantguardisme de l'obra mironiana encara no ha pogut ser assimilat pel públic, però, «si Picasso es pot considerar el pintor del segle XX, Miró serà el del segle XXI», afirma convençut Català Roca.

Els més de trenta anys que el fotògraf va passar al costat de Miró, fruit dels quals són les més de 5.000 fotografies i mitja dotzena de pel.lícules que conserva d'ell, li van permetre també conèixer a fons la personalitat del pintor.

En contraposició a l'expansiu Dalí —un altre geni del surrealisme—, Miró era una persona reservada, introvertida i molt pausada, segons el descriu Català Roca. Mai no feia res de manera espontània ni impulsiva, sinó que es dedicava a mirar, reflexionar sobre el que havia vist i analitzar-ho.

«Mai no l'havia sentit dir res dolent de ningú», assegura Català Roca, que destaca que tampoc no deixava que ningú envaís el seu món interior, i que es negava a interpretar la seva pròpia obra, deixant-la a la lliure interpretació de cadascú. El fotògraf, però, té la clau d'alguns dels seus símbols, com ara les famoses estrelles mironianes, que, segons ell, en realitat representen «les canyes de les tomaqueres que tenia a Montroig».

La vida de Miró en imatges es podrà veure encara a l'exposició «Mirant Miró» fins al dia 22 de juny a l'edifici de la Pedrera, a Barcelona.

El Palau Firal acollirà al setembre un mercat d'art

EFE/DdeG

Girona.- El Palau Firal de Girona acollirà el mes de setembre vinent un «supermercat» d'art en el qual participaran més de setanta artistes de les comarques gironines i de tot l'Estat. Tot i que la iniciativa, coordinada per Jordi Camps, encara s'ha d'acabar de concretar pel que fa a la col.laboració de les institucions i les possibles subvencions que rebi el projecte, el més probable és que el mercat d'art es posi en marxa el dia 11 o 12 de setembre i duri una setmana.

El mercat d'art comptarà amb artistes de Girona, Figueres, Olot, Barcelona, Bilbao i València, entre altres zones, i sorgeix de la idea ja iniciada fa anys amb el Mercart de Barcelona, on els visitants podien adquirir, amb un carretó semblant als dels supermercats, obres d'art a preus molt assequibles.

Yellowjackets i BB King, estrelles del IX Festival jazz d'Andorra

Barcelona.- El guitarrista de blues BB King i la formació Yellowjackets, a més de Michel Camilo, seran les estrelles de la novena edició del Festival de jazz d'Andorra, que es desenvoluparà a la Carpa del Prat Gran d'Escaldes-Esgordany entre els dies 2 i el 4 del mes de juliol. Segons ha informat la promotora Project, organitzadora de la mostra, el festival començarà el 2 de juliol amb l'actuació de Fourmost i Michel Camilo The Original Trio, per prosseguir amb BB King (3 de juliol) i finalitzar un dia després amb Yellowjackets i David Sanborn.

La quarta sessió es va fer divendres

Grups joves de música tradicional ensenyen balls populars a la Rambla

DdeG
Girona

Un grup de joves músics es van congregar divendres al vespre al punt de trobada de la Rambla en la quarta sessió de música i balls vuit-centistes organitzades, des de fa tres anys a Girona, per dos components del grup popular Clau de Lluna, Cesc Sans i Pere Pau. Els joves intèrprets ofereixen a tot aquell que s'acosta a escoltar-los des de masurques a passos dobles i corrandes, a més de classes gratuïtes dels balls que estant tocant. Cada divendres de 9 a 11 del vespre s'hi pot anar a aprendre. Els set joves que van tocar a la Rambla encara no han pensat en un nom de grup per identificar-se. David Ripoll, un dels intèrprets, explica que «primer el més important és buscar el so».

La iniciativa dels balls al carrer va sorgir de Cesc Sans i Pere Pau, dos dels músics de Clau de Lluna.

«On veurem el Museu Mallol? Potser a Girona»

(ve de la pàgina anterior)

què faran ara?

– No estic d'acord amb aquesta afirmació. Jo crec que sí que s'ha impulsat. El nostre país és un dels més descentralitzats del món. I, amb una estructura que sense que se'n digui explícitament federal és semblant a la de molts estats federals i, fins i tot, en alguns casos molt millor, molt més descentralitzada que en alguns estats que s'anomenen federals. El problema és ara com fer funcionar el conjunt. I aquest problema no és solament del Govern Socialista, no solament del Partit Socialista, sinó també dels governs autonòmics i dels partits que només tenen implantació autonòmica. Si no es fa buscant la base fonamental del federalisme, que és la cooperació i la col.laboració estable, no es pot fer funcionar. I aquesta és una gran responsabilitat. Jo, com a ministre de Cultura, el meu esforç principal ha estat aquest. Passar d'un Ministeri de Cultura que encara arrossegava molts aspectes del vell centralisme a un Ministeri de Cultura que tingui molt més en compte la realitat autonòmica. Cada vegada hem anat posant molt més accent en això. Estic convençut que és l'única via per fer funcionar un Estat com el nostre.

– Vostè veu Espanya convertida un dia en un Estat autènticament federal?

– En aquest sentit que li dic, el que importa és la cosa i no el nom. Insisteixo perquè en aquests moments hi ha estats federals que funcionen i d'altres que no funcionen; fins i tot estats federals que han desaparegut. Els que funcionen són, no solament per una tradició de descentralització sinó perquè tenen un sistema molt homogeni de partits polítics, que són partits d'abast de tot l'Estat. Aquí, en canvi, això no ho tenim. Tenim el Partit Socialista que és molt homogeni. Tenim el PP, que ho és menys, però ja ho és bastant. I la resta pràcticament, exceptuant Izquierda Unida, són partits d'àmbit de comunitat autònoma. I això és el que fa enormement difícil que aquests partits puguin contribuir a la governació d'un Estat conjunt quan ells només tenen implantació territorial.

– I per a Catalunya és el més beneficiós?

– Sense cap mena de dubte. Això ho tinc molt clar. Crec que Catalunya, que té una economia oberta i que té el seu principal mercat en el conjunt d'Espanya i que va molt bé quan Espanya va bé, el pitjor que li podria passar és tancar-se en si mateixa; seria una mena de catàstrofe. I si volgués fer una reconversió accelerada abandonant el mercat de la resta d'Espanya per ficar-se en un mercat incert que costa molt de controlar seria una altra catàstrofe. I, com d'això n'estic tan convençut, penso que el sistema ideal per a Catalunya és l'actual.

– Catalunya no entén la resta d'Espanya o és la resta d'Espanya la que no entén Catalunya?

– Bé, jo crec que sí que ens entenem els uns i els altres. El

«Pensem que hauríem de tenir una mica més de presència en el tema Demart»

que passa és que, per exemple, la política nacionalista explota, crec que ara artificialment, problemes que vénen del passat, però que avui ja no són exactament iguals. És evident que Catalunya, sota la dictadura, va patir molt i sota les dictadures anteriors també i sota les monarquies anteriors també, perquè ens negaven l'essencial. I teníem, efectivament, un gran enemic exterior. Però aquest enemic exterior també era l'enemic de la democràcia en el conjunt d'Espanya. I, per tant, aquí sempre vàrem tenir clar la solidaritat amb la resta de pobles d'Espanya. Jo recordo les famoses consignes de l'Assemblea de Catalunya. Per tant, tots sabíem que, per recuperar la nostra autonomia, les nostres llibertats, necessitàvem treure'ns de sobre aquest enemic, que era la dictadura; i amb això coincidíem amb la resta del país. Conseqüentment, dir que les coses no han canviat, que continuem tenint el mateix enemic exterior, per a mi és una falsificació de la història i de la realitat actual. Jo crec que queden moltes coses per resoldre, tant en un sentit com en un altre. Hi ha moltes desconfiances històriques d'una part de la població catalana cap a la resta, i desconfiances històriques de la població de diversos llocs d'Espanya cap aquí, perquè hi ha hagut incomprensions que pesen. Però jo crec que, precisament, el model dels socialistes és el model que permet superar això. Jo sóc català, socialista català, formo part del partit més votat a Catalunya i sóc ministre d'un Govern que és de tot Espanya i governo per a tot Espanya. I no veig cap contradicció en tot això, ni tampoc cap incompatibilitat. Quan jo prenc una mesura que afavoreix Andalusia, Extremadura o Galícia, no veig que hagi de ser contradictori amb el fet que jo representi Catalunya. I viceversa.

– Veurem un Museu Mallol de cinematografia algun dia?

– Espero que sí. Sembla que les coses van bastant bé i espero que el veurem.

– On? A quin lloc?

– Això jo no m'atreviria a contestar-li en aquests moments... Potser a Girona, per exemple. Però, insisteixo, en aquests moments jo no estic en condicions de donar-li una resposta

– Hi ha negociacions avançades perquè s'acabi fent el museu?

– Jo crec que seria bo que el museu existís, perquè tal com està ara és un material molt ric, però situat en un lloc on no va el gran públic i en una instal.lació que queda insuficient. Seria molt interessant fer-lo.

– Al final de febrer, Robert Descharnes, en una entrevista concedida al Diari de Girona, va manifestar que l'Estat espanyol estava satisfet amb la gestió de Demart, la societat que ell presideix i que s'encarrega de la imatge i promoció de l'obra de Salvador Dalí. Està satisfet l'Estat amb Demart?

– És un problema en el qual no m'agradaria gaire entrar. Nosaltres, com vostè sap, hem posat molt l'accent de la nostra acció en la Fundació. No solament hi participem com a tal, sinó que la relació global és excel.lent. En aquest moment, pensem que hem de tenir una mica més de presència en el tema Demart, però de moment no tinc res més a dir-li.

– Per què s'ha retardat tant la solució a les cases de Salvador Dalí a Púbol i Portlligat?

– Hi ha hagut problemes jurídics, perquè no ens acabàvem de posar d'acord sobre qui finançava i com ho feia, però sobretot perquè hi havia problemes d'afectació. Ha calgut doncs resoldre això, que el patrimoni de l'Estat ens ho passés a Cultura i nosaltres, a la Fundació; aquestes coses, a vegades, sorprenentment prenen més temps del que hom voldria. Però han estat problemes de tipus administratiu.

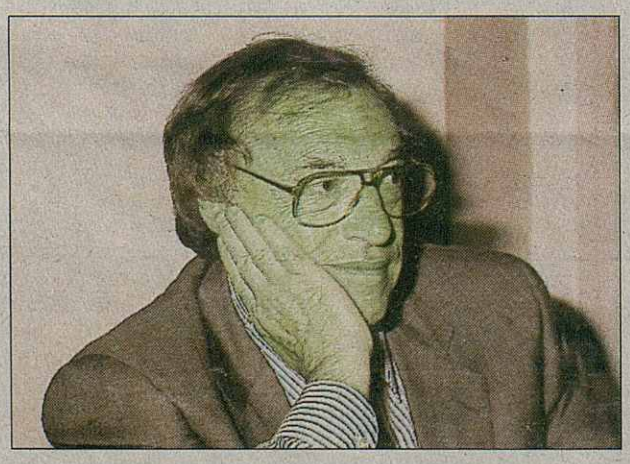
– Havent-hi un Museu Dalí a Figueres, s'han quedat massa obres a Madrid?

– No. Jo crec que la gran majoria dels quadres són a Figueres. El que passa és que a Madrid hi ha en aquests moments el Museu Reina Sofia, que té una gran col.lecció d'art contemporani espanyol i seria absurd que no hi figurés Dalí. Quantitativament, no té comparació amb els quadres que hi ha a Figueres. Jo crec que es va fer un repartiment molt ben pensat, molt equitatiu i que no hi ha hagut egoisme per cap banda.

TAVI NONÓ

Solé Tura creu que algun dia es veurà el Museu Mallol.

«Seria bo que el Museu Mallol existís; és un material molt ric, però situat en un lloc al qual no va el gran públic»

«Seria absurd que Dalí no figurés en el Reina Sofia, però jo crec que la gran majoria dels quadres són a Figueres»

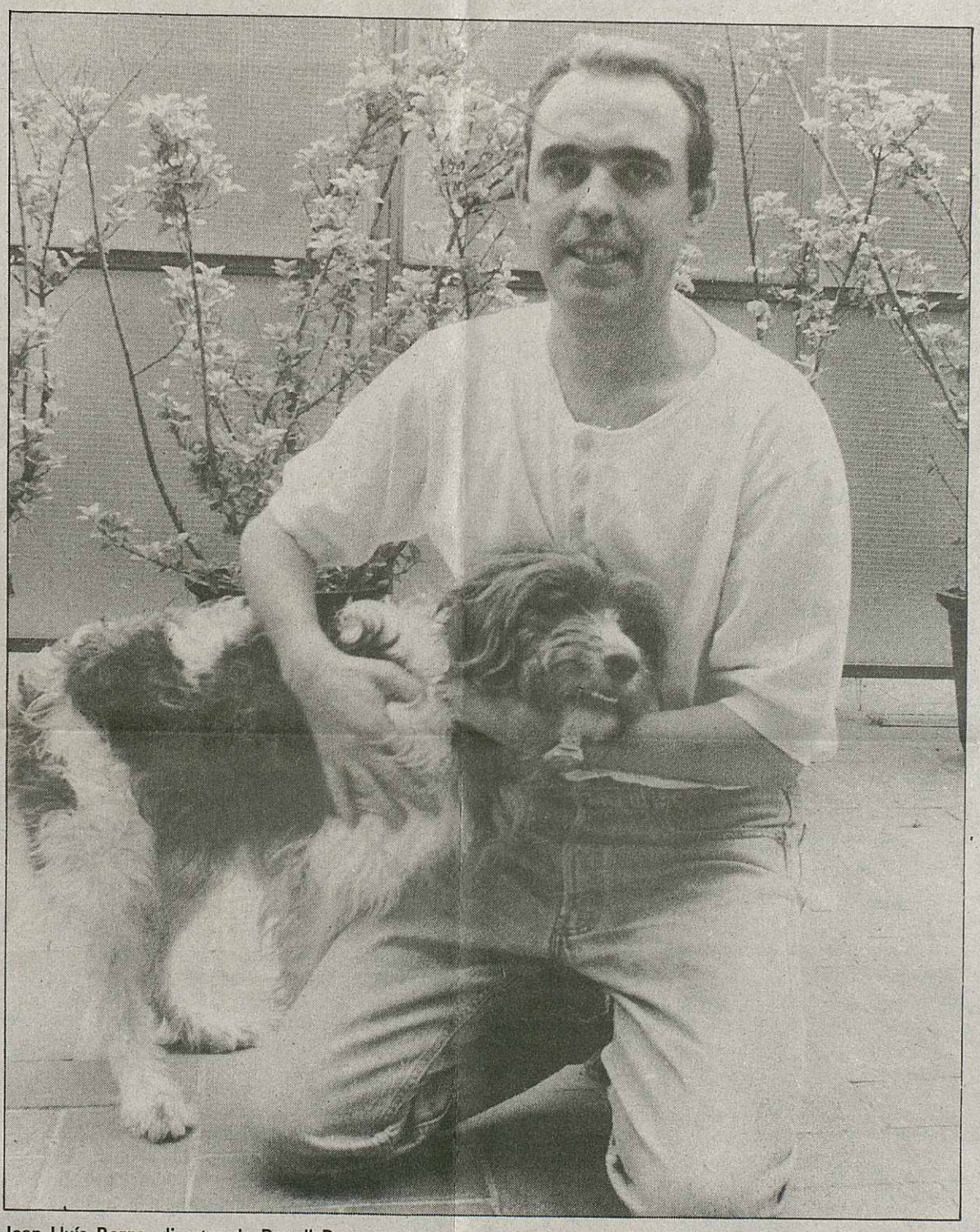
«Crec que es va fer un repartiment del llegat de Dalí molt ben pensat, molt equitatiu i sense cap egoisme»

La companyia de teatre Dagoll Dagom proposa per a aquest estiu el musical *Historietes*, un recopilatori de diverses escenes i cançons dels seus anteriors espectacles. Joan Lluís Bozzo comparteix la direcció de Dagoll Dagom amb Anna Rosa Cisquella i Miquel Periel i es mostra satisfet de l'acollida de l'espectacle, que servirà per inaugurar el Grec 93 el dia 28 de juny i després viatjarà per Catalunya.

Les «Historietes» de Dagoll Dagom

El director de la companyia, Joan Lluís Bozzo, ha recopilat a l'obra escenes d'espectacles musicals anteriors

ESTHER SASTRE
Barcelona

Joan Lluís Bozzo, director de Dagoll Dagom, prepara ara una sèrie de televisió titulada «Oh, Europa».

Joan Lluís Bozzo, que iniciarà aquest mes el rodatge de la sèrie que s'emetrà per TV3 *Oh Europa!*, portarà *Historietes* a les poblacions de Berga el dia 11 de juny; al Vendrell el 12, a Cassà de la Selva el 13, a Valls el 24, a Rubí el 25, a Tortosa el 10 de juliol, a Cerdanyola l'11, a Palafrugell el 19, a Tarragona el 23 i a Mataró el 24.

El dia 11 d'agost es representarà a Peralada, el 20 a Igualada, el 21 a Castellbisbal, el 24 a Manresa, el 26 a Granollers, el 27 a Taradell, el 28 a Ripollet, el 29 a Matadepera, el 10 de setembre a Montblanc, el 12 a Calaf, el 26 a Castellar del Vallès i el 28 viatjarà fins a Molins de Rei.

— Després dels musicals de la infrastructura de «Mar i Cel» i «Flor de Nit», per què neix «Historietes»?

— *Historietes* és un musical, és una selecció de moments, d'escenes i de cançons de tots els espectacles anteriors de la companyia. És una idea que va sorgir fa temps de la festa de celebració dels cinc anys de Dagoll al teatre Victòria. Vam representar diferents trossos d'espectacles i vam veure que era potencialment un espectacle.

— És un petit descans abans d'una nova producció?

— Després de *Flor de Nit* estàvem en un compàs d'espera abans d'iniciar una sèrie de televisió que comencem ara i ens va semblar que era el moment més indicat per fer *Historietes*. El teatre és un dels pocs arts que no es pot revisitar. Amb aquesta obra pretenem que les generacions més joves coneguin què hem anat fent al llarg dels anys.

— A diferència de les últimes produccions de Dagoll Dagom, «Historietes» està pensada per fer gires?

— Sí, feia molt de temps que no en fèiem. Les nostres gires es van interrompre amb *Mar i Cel* i *Flor de Nit* perquè les dimensions de l'espectacle eren molt grans i no hi havia possibilitats de moure'l. Ara ens agrada la idea de recuperar el públic dels *bolos* i tornar a visitar els llocs on feia sis anys que no anàvem.

— Aquest any, a més, el Grec 93 s'obrirà amb la representació d'«Historietes». La gent que ha seguit de prop la companyia Dagoll Dagom i coneix les seves posades en escena, què hi trobarà de diferent?

— L'espectacle és de format més reduït. És un muntatge més portable, enlloc de ser els 24 actors que hi havia a *Flor de Nit*, n'hi intervenen només 9. No hi ha música en viu, però els actors sí que canten en directe sobre la gravació d'orquestra. L'espectacle dura dues hores i el motiu de fer-lo així és per poder anar per pobles i ciutats.

— Historietes es va estrenar a Reus al final d'abril, quina acollida va tenir?

— Va tenir una acollida fantàstica. Vam estar a Reus una setmana i va anar molt bé. Després hem anat a Sevilla, a Albacete i volem viatjar per moltes comarques de Catalunya.

— L'última gran producció de Dagoll Dagom, «Flor de nit», no va tenir l'èxit que s'esperava. De les seves declaracions es desprèn que no està gaire satisfet de les crítiques que ha rebut...

— Senzillament penso que a *Flor de Nit* no se li ha donat la importància que tenia. S'ha tractat com si fos habitual en aquest país fer espectacles de nova planta, de creació completament pròpia, quan en realitat era un esforç una mica excepcional. El gran problema de *Flor de Nit* ha estat la qüestió econòmica, és el que a mi m'ha preocupat més.

— Era una producció definitòria?

— La gent hi va anar. Passa que nosaltres partíem d'una necessitat d'ocupació del teatre de 800 persones diàries i la mitjana era de 600 o 650. Aquestes xifres no estan gens malament, però aquesta diferència va crear uns dèficits que van fer impossible que la companyia continués.

— A Madrid s'està representant Los Miserables, de Victor Hugo, un musical amb un gran èxit a Londres, on ha estat en cartellera durant molts anys. Què pensa de la representació d'aquest musical a Madrid?

— Em sembla molt bé que es potenciï la cultura del teatre musical, que és un dels grans futurs que té el teatre. Precisament *Els miserables* és un muntatge esplèndid, amb una posada en escena magistral.

— D'alguna manera, Dagoll Dagom ha creat un precedent en els musicals arreu d'Espanya?

— No em toca a mi dir-ho, però em fa l'efecte que sí, que hem creat una línia. A Madrid s'han fet diversos intents de fer teatre musical, però normalment el que s'ha fet és importar èxits de fora.

— Què pensa de la política teatral de l'Administració en relació a la cessió al Teatre Lliure del Palau de l'Agricultura?

— És una molt bona notícia que el Lliure puugi disposar finalment d'un espai de les seves mides. L'Administració ha de ser conscient, però, que encara hi ha molt a fer. Hi ha molta més oferta teatral que també cal potenciar i ajudar.

— Què ens pot avançar de la sèrie de televisió que estan a punt d'enregistrar?

— Es diu *Oh Europa!* i és la història d'un grup de turistes als quals els ha tocat un viatge pels dotze països de la Comunitat Europea. En cada episodi participen uns actors, els convidats a part, i cada capítol és una aventura.

Sarrià recorre els escenaris que van inspirar Foix en el seu centenari

EFE/DdeG

Barcelona.- El barri de Sarrià, on va néixer fa cent anys el poeta Josep Vicenç Foix, es va acostar ahir a la seva obra a partir d'un recorregut pels escenaris on va viure i que van inspirar l'escriptor, amb un recital dels seus poemes a càrrec de l'actriu Montserrat Grau.

L'itinerari es va organitzar segons el llibre de Foix *Cinc rutes literàries* i ha començat a la casa on va néixer el poeta, al número 57 del carrer Major de Sarrià, amb una lectura d'un text de Foix extret de la revista *Oriflama* del gener de 1968. Un cop al carrer de la Creu, Grau va recitar el poema *Pepa, la lletera* i, més tard, al centre excursionista Els Blaus, *Quatre noms*.

Després de la lectura a la plaça del monestir de Pedralbes de *Volíem passar pel portal del jardí...* i *Em plau d'atzar, d'errar per les muralles*, al passeig de la Reina Elisenda Montserrat Grau va recitar *Ombres darrera els lilàs, III*. Posteriorment, a la plaça de Sarrià i al carrer Hort de la Vila l'actriu va llegir *El campanar de Sarrià es desplaça* i *Aquest matí ha vingut una dona*.

L'acte, organitzat per la Fundació Josep Vicenç Foix i els responsables del districte de Sarrià-Sant Gervasi, va concloure amb la lectura de *L'espiamonges* al carrer Major de Sarrià. La ruta completa l'objectiu de conèixer els dos paisatges bàsics de l'obra del poeta, l'urbà i el marítim, aquest últim recordat el 22 de maig amb un recorregut pel cap de Creus.

Descobreixen una obra original del Bosco a la pinacoteca txeca

Praga.- Un equip de restauradors va anunciar ahir, durant un simposi celebrat a Praga, la descoberta d'un original del pintor holandès Jeronimus Bosch (el Bosco) a la pinacoteca del castell bohemi d'Opocno. El quadre, *Jesús als dotze anys al temple*, és una de les obres del Bosco més copiades i els treballs per confirmar que es tracta de l'original van durar dos anys.

Alena Bergerova, en nom de l'equip de restauradors txecs, afirma que l'obra data de l'època en què va viure l'artista (1450-1516) i procedeix del taller del mestre holandès, tot i que falta demostrar si va ser pintada només per ell o si hi va intervenir algun dels seus col.laboradors més propers. L'obra estava des de fa segles al castell d'Opocno i es considerava una còpia més de l'original perdut. Els experts txecs van descobrir un personatge que no figura en cap de les còpies conegudes, cosa que permet afirmar que es tracta de l'original.